

Og — som det jo gjerne gaar, naar en Kætter omvender sig — slog hans Fornægtelse nu om i sin Modsætning og blev til Overtro. Saa gammel han var bleven, slap han ikke for at gaa den hele Kærligheds-Skala igennem lige fra Sværmeriet til Overspændtheden og den drengeagtige Sentimentalitet. Han, som overfor Kvinder altid havde søgt at gøre Vejen fra Ord til Handling saa kort som mulig, blev i Forholdet til denne djærve unge Pige Nænsomheden selv, saa høvisk i Ord, saa ridderlig i Adfærd som nogen blaaøjet Ingemannsk Helt. Han akkurat tillod sig, naar det var bleven tilstrækkelig mørkt, at byde hende sin Arm, som hun altid meget villigt modtog. Men det varede længe, inden han fik Dristighed til ved Afskeden at bede hende om et Kys. Og da hun virkelig en Aften tilstod ham det, og han ved det sidste Skær af Aftenrøden saa', hvorledes jomfruelig Undseelse fik hendes Kinder til at gløde, fortrød han næsten sin Bøn og tog hende saa varsomt ind til sig, som var han i Færd med at begaa en Helligbrøde.

»Nu saa' jeg Deres Øjne,« sagde han for at forlænge det søde, syndefulde Øjeblik. »De er blaa.«

Til Gengæld skete det rigtignok, saa saare han følte Varmen fra hendes Læber, at al hans gamle Vildmandsbrunst atter blussede op i hans Blod. Han drog hende ind til sig og kyssede i stigende Liden-